

Melanie Harlow

Hideaway Heart

De Cherry Tree Harbor-serie

1

Xander

Ik zal het maar meteen toegeven: ik heb een groot ego.

Ik ben geen klootzak of zo. Sterker nog: ik vind mezelf een behoorlijk leuke vent. Maar ik heb er gewoon vertrouwen in dat als iets in principe mogelijk is, het mij wel zal lukken. En ik zeg waar het op staat.

Maar ik ben ook een aardige jongen. Ik geloof in een eerlijk gevecht, tweede kansen en in beloftes nakomen. Dus toen Kevin Sullivan me die woensdagavond belde om me om een gunst te vragen, aarzelde ik geen moment.

‘Dat hoeft je me geen twee keer te vragen, Sully,’ zei ik, terwijl ik de glazen deur opende en de veranda op liep, nog bezweet van het hardlopen. ‘Zeg maar waar ik moet zijn en hoe laat.’

De stem uit mijn verleden begon te lachen. ‘Wil je niet eerst weten waar het om gaat?’

‘Doet er niet toe. Ik sta bij je in het krijt.’ Ik had littekens op mijn rechterbeen die me dagelijks aan twee dingen herinnerden: aan de heldendaden van de man met wie ik nu sprak, en aan het feit dat ik zes jaar geleden bijna het loodje had gelegd.

‘Het is een klus,’ zei hij.

‘Vertel op.’ Ik pakte de bovenkant van mijn rechervoet en rekte mijn kuitspier. Die acht kilometer waren me vandaag niet heel erg lekker af gegaan en ik had er iets langer over gedaan dan normaal. Het kwam vast door de warmte van augustus. Of misschien door mijn oude wond. Aan mijn leeftijd lag het in elk geval niet. Ik mocht dan eenendertig zijn, maar ik voelde me achttien.

Meestal.

‘Ik weet dat je dit werk al een tijdje niet meer hebt gedaan, maar...’

‘Dat valt wel mee,’ zei ik tegen hem. ‘Ik ben zes maanden geleden gestopt bij Cole Security.’

‘Ik hoorde al zoiets. Ben je weer teruggegaan naar huis? Heb je een café geopend?’

‘Het café is nog niet open. Ik heb het van de zomer gekocht, maar er moest flink wat aan gedaan worden. Als alles volgens plan verloopt, gaan we over drie weken en een dag open.’ Dat betekende eigenlijk dat ik nu helemaal geen tijd had voor een extra klus, maar dat deed er niet toe. Als Sully me nodig had, zou ik hem helpen. ‘Vertel me meer over die klus. Is het hier in de Verenigde Staten of internationaal?’

‘Hier. Praktisch in je achtertuin.’

‘Mijn achtertuin?’

Dat klonk niet heel logisch. Ik woonde momenteel met mijn vader in het huis waar ik met mijn drie broers en zusje was opgegroeid. Ik keek vluchtig naar het gazon dat ik duizenden keren had gemaaid, naar de rozenstruiken waar mijn moeder zo dol op was en die mijn vader na haar dood had verzorgd, en naar de enorme esdoorn waar mijn broers en ik in klommen terwijl ons zusje in tranen was omdat ze ook piraatje wilde spelen.

Ik was van plan geweest om deze zomer te verhuizen, maar al mijn spaargeld zat in het café. Ik had zelfs een huis op het oog, in de buurt van mijn broer Austin en zijn gezin. Maar ik had moeten kiezen tussen het huis of een aanbetaling voor het geluidssysteem dat ik zo graag wilde hebben voor Buckley’s Pub, en ik had voor het geluid gekozen. Ik wilde dat het café luxe maar gezellig zou zijn: een plek waar je een pet en je favoriete sporttrui kon dragen terwijl je met een peperdure whisky in de hand naar de wedstrijd keek.

‘Ik zit in Cherry Tree Harbor in Michigan, Sully,’ zei ik, terwijl ik me in een van de stoelen op de veranda liet zakken. ‘Wie moet daar nou beveiligd worden?’

‘Mijn zusje.’

Ik probeerde me te herinneren of Sully het ooit over haar had gehad. We kenden elkaar een paar maanden voordat ik gewond was geraakt, maar als het nieuwste lid van ons SEAL-peloton wist hij dat

hij niet te veel met ons kon delen. ‘Ik wist niet dat je een zusje had.’

‘Ze heet Kelly Jo Sullivan, maar haar artiestennaam is Pixie Hart.’

‘Pixie Hart, die countryzanger? Is dat jouw zusje? Waarom wist ik dat niet?’

‘Ik heb het niet zo vaak over haar,’ zei hij. ‘Mensen gaan dan soms heel raar doen. En ik wil haar beschermen.’

‘Dat snap ik.’ Ik zou hetzelfde hebben gedaan, maar alle Jezus. Een beroemdheid?!

Mijn gezicht betrok toen ik terugdacht aan de enige andere keer dat ik had besloten om de beveiliging voor een rockband te verzorgen. De leden daarvan hadden elke veiligheidsmaatregel genegeerd, hun hotelkamers compleet overhoopgehaald en hadden zich gedragen als dronken, arrogante etterbakken die het mij onmogelijk maakten om mijn werk te doen. Ik had gezworen nooit meer voor beroemdheden te werken.

Maar dit was Sully en dus kon ik geen nee zeggen.

‘Dus, wat moet er gebeuren?’ Ik wreef over mijn baard. ‘Heeft ze beveiliging nodig voor een concert of zo? Een muziektour?’

‘Nee. Ze heeft vierentwintig uur per dag, zeven dagen per week een bodyguard nodig tijdens haar vakantie van twee weken.’

‘Twee weken lang, onafgebroken?’ De klus begon steeds onaantrekkelijker te klinken. ‘Ik wil je echt helpen, Sully, maar ik sta op het punt om een café te openen. Ik kan de stad niet uit.’

‘Dat hoeft ook niet,’ zei hij snel. ‘Ze heeft voor de eerste twee weken van september een huis gehuurd net buiten Petoskey. Dat is bij jou in de buurt, toch?’

‘Ja,’ zei ik behoedzaam.

‘Ze mag daar niet alleen verblijven, wat ze ook zegt.’

‘Wat zegt ze dan?’

‘Ze is niet heel enthousiast over mijn voorstel.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Ze zei dat ze geen Navy SEAL-sukkel om zich heen wil hebben tijdens haar vakantie.’

Ik begon te lachen. ‘Ze zit hier dus echt niet op te wachten.’

‘Ze heeft je nodig, Xander. De paparazzi volgen haar overal en beuken tegen haar autoramen. Vreemde gasten doorzoeken haar

vuilnis. Ze is net terug van een uitverkochte tournee en overall waar ze heen ging, werd ze omsingeld door fans.'

Ik fronste. 'Had ze geen beveiliging bij zich?'

'Jawel, maar dat waren een paar sukkel die door het platenlabel waren ingehuurd. Minstens een van hen heeft informatie aan fotografen verkocht: de naam van het hotel waar ze verbleef, wanneer ze waar zou zijn, wanneer ze uit eten zou gaan, waar ze haar inkopen deed.'

'Hufters,' mompelde ik.

'Ze zijn allemaal ontslagen, maar een van hen dreigt met een rechtszaak. Ze heeft ook een eikel van een ex die denkt dat ze nog van hem is.'

Mijn nekharen gingen recht overeind staan. 'Wie is hij?'

'Duke Pruitt.'

'Die gast?' Ik voelde mijn gezicht betrekken, alsof ik stront had geroken. 'Hij maakt echt schijtmuziek.'

'Ik ben ook geen fan.'

'Valt hij haar lastig?'

'Ze zegt dat ze hem wel aankan, maar hij is echt een klootzak. Ik vertrouw hem voor geen meter. Hij heeft haar jarenlang slecht behandeld en nu ze hem eindelijk voorgoed heeft verlaten, wil hij haar terug.'

'Misschien is dit niet het juiste moment om op vakantie te gaan,' stelde ik voor.

'Dat hebben wij haar ook al verteld, maar ze houdt vol dat het prima gaat, ook al is ze nog geen één meter zestig lang en kan ze zich alleen maar verdedigen door hard te schreeuwen. Ze post continu op social media, dus mensen zullen in een mum van tijd ontdekken waar ze zit.'

Ik zuchtte. 'Ze kan beter van social media wegblijven.'

'Dat is volgens haar onmogelijk en onnodig.'

Uiteraard. Want zij was een beroemdheid die alles beter wist. 'Heeft ze op zijn minst beveiligingscamera's bij dat vakantiehuisje?'

'Blijkbaar niet.'

Ik zuchtte nogmaals. Luider deze keer.

'Luister, ik weet dat dit veel gevraagd is. Als ik in de Verenigde

Staten was, zou ik met haar meegaan. Maar ik ben uitgezonden, sta op het punt om van de radar te verdwijnen, en mijn intuïtie zegt me dat het een slecht idee is als zij daar helemaal alleen zit. Ik vertrouw op mijn intuïtie. Jij zou hetzelfde doen als ze jouw zusje was.'

'Zeker.'

'Jij bent de enige die ik blind kan vertrouwen. Wil je dit doen?'

Natuurlijk wilde ik dat. Deze klus klonk vreselijk, maar Sully had mijn leven gered. En het feit dat hij me vertrouwde, betekende veel voor me. 'Ja, ik doe het.'

'Geweldig.' Hij klonk opgelucht. 'Ze heeft vast een mooi huisje gehoord. We hadden vroeger geen cent te makken, maar ze heeft nu een heel dure smaak ontwikkeld. En je zult rijkelijk worden beloond.'

'Tief op. Je weet dat ik je geld nooit zal aannemen.'

Hij begon te lachen. 'Ontmoet haar nou eerst maar voordat je je salaris afwijst. Ze is lief, maar ook een pittige tante.'

'Ze klinkt precies als mijn zusje Mabel.'

'Je kunt dit prima aan. Maar wat ze ook zegt, laat je niet ontslaan.'

'Wanneer moet ik er zijn?'

'Ze komt donderdag aan.'

'Morgen al?'

'Ja. Sorry dat het zo kort dag is.'

Fuck. Ik had minder dan vierentwintig uur de tijd om me voor te bereiden. 'Stuur me de locatie maar door.'

'Doe ik.' Hij viel even stil. 'Bescherm haar goed, maat.'

Ik zuchtte nog eens diep en legde me neer bij het feit dat ik twee weken lang moest oppassen op een koppige beroemdheid die niet op me zat te wachten. 'Komt goed,' zei ik. 'Beloofd.'

Later die avond reed ik naar het huis van mijn broer Austin. Ik trof hem in de garage, die dienstdeed als zijn werkplaats. Overdag werkte hij samen met onze vader in hun klusbedrijf, Two Buckleys Home Improvement, maar onlangs had hij aangekondigd uit het bedrijf te willen stappen om meubels van gerecycled hout te gaan maken.

Het duurde een eeuwigheid voordat hij onze vader durfde te vertellen dat hij dit wilde, en ook al maakte ik hem daarmee eindeloos

belachelijk – daar heb je immers een broer voor – begreep ik ook wel waarom hij zo trouw was aan onze vader. Onze moeder was overleden toen we nog jong waren en onze vader had ons alle vijf in zijn eentje opgevoed. Nou ja, niet helemaal alleen. Austin, die pas twaalf was toen onze moeder overleed, had verantwoordelijkheden op zich genomen die geen enkele brugklasser op zich zou moeten nemen. Ik was slechts een jaar jonger dan hij, maar hij had altijd tien jaar ouder geleken. Terwijl ik op de middelbare school druk was met meisjes, hardlopen, zwemmen en atletiek, werkte hij voor onze vader en hielp hij met de jongere kinderen. Hij gaf me ook regelmatig op mijn sodemieter, waarschijnlijk omdat hij zijn woede nergens anders kwijt kon.

Ik vond dat niet erg. Ik hield wel van een lekker potje stoeien.

Maar die eikel had talent. Hij kon van een verweerde schuurdeur iets maken wat zo mooi was dat je ervan wilde eten. Ik had hem overgehaald om een bar te maken voor Buckley's Pub door te wedden dat hij zijn lul niet in zijn broek zou kunnen houden bij de oppas die hij voor de zomer had ingehuurd. Na twee weken had ik al gewonnen.

Die bar was een waar kunstwerk.

'Hé.' Ik pakte een biertje uit zijn koelkast en ging op de rand van zijn werkbank zitten.

'Hé.' Hij keek niet eens op en ging verder met het meten van de planken. 'Pak gerust een biertje.'

Ik grinnikte. 'Bedankt, zal ik doen. Wil jij ook?'

'Nee.'

'Zijn Veronica en de kinderen thuis?'

'Ze kunnen elk moment thuiskomen. Ze zijn na het eten naar de stad gefietst om een ijsje te halen.'

Ik nam een slok uit het flesje. 'Ik ben vandaag gebeld door Kevin Sullivan.'

'De gast die je leven heeft gered?'

'Ja. Hij heeft mijn hulp nodig.'

Austin keek eindelijk op. 'Ik hoop dat je ja hebt gezegd?'

'Natuurlijk,' zei ik mopperend.

Hij knikte goedkeurend.

'Maar ik zou willen dat hij iets anders had gevraagd.'

‘Wat wil hij dan?’

‘Een bodyguard voor zijn zus.’ Ik legde uit wie zijn zus was en dat hij haar niet alleen wilde laten.

‘Jezus. Dus je gaat twee weken hokken met Pixie Hart?’

‘We gaan niet hokken,’ zei ik gefrustreerd. ‘Ik beveilig haar huis. En haar.’

‘Wie?’ Veronica kwam de garage in lopen, gevolgd door de zevenjarige tweeling van Austin: Adelaide en Owen.

‘Pixie Hart,’ zei ik.

Adelaide begon oorverdovend te gillen. ‘Pixie Hart! Ik ben dol op Pixie Hart! Mag je haar ontmoeten?’

‘Hij mag met haar samenwonen,’ zei Austin.

Ik keek hem nijdig aan. ‘Ik heb een vriend van me beloofd dat ik haar zou beschermen, meer niet. En ik heb er totaal geen zin in.’

‘Waarom niet?’ vroeg Owen. ‘Ze is beroemd.’

‘Omdat beroemde mensen irritant zijn. Ze luisteren niet als je ze vertelt wat ze wel en niet mogen doen, en ze denken dat de regels niet voor hen gelden.’

‘Waarom ga je het dan doen?’ vroeg Veronica.

‘Omdat haar broer mijn leven heeft gered in Afghanistan,’ zei ik. ‘Nadat ik in mijn been werd geschoten heeft hij me een kilometer lang meegesleept terwijl we onder vuur lagen, en me in veiligheid gebracht.’

‘Hij is vast heel sterk,’ zei Owen. ‘Jij bent nog groter dan mijn papa.’

‘Niet zoveel groter,’ zei Austin, die nog steeds baalde dat ik vijf centimeter langer was dan hij.

God, wat hield ik toch van die vijf centimeter.

‘Dus je gaat naar Nashville?’ vroeg Veronica, terwijl ze op de houten klapstoel bij de koelkast ging zitten. Ze was lang, blond en had blauwe ogen. Ze vormde een perfect contrast met mijn broer, die donkere haren en bruine ogen had. Hij en ik leken erg op elkaar, alleen was ik langer, had ik meer tatoeages en een betere baard.

‘Nee,’ zei ik. ‘Ze huurt een huisje ergens in het bos bij Petoskey, wat betekent dat ik de opening van Buckley’s zal moeten uitstellen, ook al heb ik de datum al bekendgemaakt.’

‘Hoezo?’

‘Omdat ik er niet vaak genoeg kan zijn om de boel op te starten. Dan zou ik een tijdelijke manager moeten inhuren.’

Veronica keek me bedachtzaam aan en trok haar knieën tegen haar borst. ‘Misschien kan ik je wel helpen, dan hoef je de opening niet uit te stellen.’

‘Dat is heel lief van je, maar jij bent druk met de nieuwe studio, toch?’ Veronica, die een professioneel danser was geweest in New York, had een oude dansschool net buiten de stad overgenomen. Austin hielp haar met de verbouwing.

‘Het duurt maar twee weken.’ Veronica haalde haar schouders op. ‘En Austin is toch nog druk met verbouwen. Ik denk dat het me wel lukt, zeg maar gewoon wat ik moet doen.’

‘Je bent een engel,’ zei ik dankbaar. ‘Dank je wel.’

Adelaide kwam voor me staan met een hoopvolle uitdrukking op haar gezicht en een mintgroene vlek van haar ijsje op haar witte shirt. ‘Mag ik haar ontmoeten, oom Xander?’

‘Misschien.’ Ik speelde met een van haar vlechtjes. ‘Heb je zin om volgende week weer naar school te gaan?’

‘Ja!’ zei ze. ‘Misschien kan ik Pixie Hart wel uitnodigen voor het kringgesprek!’

‘Ik vrees dat ze zich gedeisd moet houden,’ zei ik tegen mijn nichtje, ook al vond ik het vreselijk om haar teleur te stellen.

‘Wat betekent dat?’ vroeg Owen, die een chocoladesnor had. ‘Zich gedeisd houden?’

‘Dat je uit het zicht moet blijven,’ zei ik. ‘Zodat haar fans en de fotografen die haar overal volgen niet ontdekken waar ze is en haar niet kunnen lastigvallen. Ze wil niet eens dat ik haar lastigval. Blijkbaar wil ze niet beveiligd worden.’

‘Waarom niet?’ vroeg Austin.

‘Waarschijnlijk omdat ze niet goed wijs is. Daar hebben wel meer beroemdheden last van.’ Ik hield mijn biertje omhoog. ‘Bovendien heeft een van haar vorige beveiligers gelekt naar de pers, dus ik kan me voorstellen dat ze er niet meer zoveel vertrouwen in heeft. Haar broer zei dat niet wilde dat iemand haar tijdens haar vakantie in de gaten zou houden... Net voordat ik hem moest beloven dat ik haar niet uit het oog zou verliezen.’

‘O jee,’ zei Veronica.

Austin begon te lachen. ‘Nou, succes ermee.’

‘Weet je wat? Dat heb ik niet nodig,’ zei ik, terwijl ik mijn schou-
ders rechtte. ‘Ik ben charmant. Ik ben aantrekkelijk. Ze zal me ge-
weldig vinden.’

‘O jee,’ zei Veronica opnieuw.

Mijn broer schudde zijn hoofd. ‘En als dat niet zo is?’

‘Dan heeft ze pech.’ Ik haalde mijn schouders op. ‘Ze zal het met
me moeten doen.’

Nadat ik mijn tas had ingepakt, besloot ik online onderzoek te doen
naar Pixie Hart. Ik zocht op haar naam en klikte op een paar van de
foto’s die verschenen.

Wauw.

Ik kon niet ontkennen dat de zus van Sully een onwijs lekker ding
was.

Ze was niet mijn type – ik hield niet van opvallende make-up en
dure kleding – maar Pixie Hart was onmiskenbaar aantrekkelijk.

Ze had een dikke bos vuurrood haar die tot halverwege haar rug
reikte, een huid die eruitzag alsof die licht zou geven in het donker,
enorme groene ogen met goudkleurige vlekjes en een stralende glim-
lach met schitterend witte tanden. Ze was klein, zoals Sully al had
gezegd, en droeg vaak hakken, in elk geval op de foto’s op de rode
loper. Ze droeg ook vaak glitterjurken, felle lippenstift en zware
oogmake-up. Haar nagels waren lang, scherp en de kleur paste bij
haar outfits.

Op sommige foto’s stond die prutser van een Duke Pruitt naast
haar. Hij was een grote naam in de countrymuziek, maar had ook in
films gespeeld. Hij was ouder, een jaar of veertig, en stond erom
bekend dat hij oldtimers en ambitieuze jonge zangers verzamelde.
Ik wist vrij zeker dat hij minstens drie keer was getrouwd.

Na nog wat meer onderzoek ontdekte ik dat ze zo’n drie jaar een
knipperlichtrelatie hadden gehad. Maar de foto’s van hen samen
waren allemaal minstens zes maanden oud en ze had alle foto’s waar-
op hij stond van haar Instagram verwijderd.

Terwijl ik door haar pagina scrolde, vond ik meer alledaagse kiek-

jes van haar. Laarzen in plaats van hakken, een spijkerbroek in plaats van een jurk, een cowboyhoed en een paardenstaart in plaats van zo'n volumineus kapsel. Er was ook beeldmateriaal bij van shoots waarbij ze helemaal uitgedost was in een mooie jurk en op blote voeten door tarwevelden rende (belachelijk), of alleen aan een tafeltje een milkshake zat te drinken (waarschijnlijk at ze niet eens zuivel), of spetterend in een beekje stond met een bijzonder korte spijkerbroek en een witte bikinitop. Haar tepels waren duidelijk zichtbaar dus ik klikte meteen weer weg. (Uiteraard pas nadat ik had ingezoomd om te controleren of ik het wel goed had gezien.)

Maar dit was de zus van Sully. En nu was ze mijn cliënt. Alles, inclusief mijn gedachten, moest professioneel blijven.

Ik keerde terug naar de zoekresultaten over Pixie Hart, klikte op het nieuws en bekeek een paar artikelen. Behalve talloze roddels over haar relatie met Duke Pruitt (de meeste mensen veronderstelden dat hun relatieproblemen werden veroorzaakt door het feit dat hij regelmatig buiten de pot pieste), waren er verhalen dat ze een concert in Greenville had afgemaakt ondanks een voedselvergiftiging, een artikel over het feit dat ze een kinderziekenhuis in Philadelphia had bezocht, en eentje waarin stond dat ze naar haar oude middelbare school was teruggegaan om het volkslied te zingen voor het schoolbal om geld op te halen voor nieuwe uniformen voor de fanfare. Ze werd vaak 'het lievelingetje van de countrymuziek' genoemd.

Ik las een artikel waarin werd verteld dat ze klein was begonnen – dorpsbijeenkomsten en bruiloften – totdat ze op haar tweeëntwintigste de realityshow *Nashville Next* won en haar carrière echt van de grond kwam. Daarna stond ze een paar jaar in het voorprogramma van andere bands, voordat ze eindelijk haar eigen tour kreeg.

Ik las een paar recensies over haar muziek, die overwegend positief waren, ondanks het feit dat er wat werd gemopperd dat ze een plastic popje was dat in dienst stond van het platenlabel. Veel geschreeuw, weinig wol. Zangers zoals zij, die bekend waren van reality-tv, zouden de countrymuziek verpesten. Maar ik kwam ook genoeg complimenten tegen voor haar 'zoete stem met precies genoeg pit', haar 'aantrekkelijke pop-country-stijl' en er werd geschreven dat haar 'productie strak in elkaar zit en ze er altijd een feestje van maakt'.

Volgens één recensent was haar gitaarspel slechts ‘redelijk’ en had ze een ‘beperkt bereik’, maar over het algemeen was de pers positief. Veel schrijvers hadden het over haar X-factor: die ongrijpbare eigenschap waardoor sommige mensen straalden op het podium en contact konden maken met het publiek.

Na anderhalf uur begon ik te gapen. Ik klapte mijn laptop dicht en ging naar de kelder om de was te halen. Terwijl ik mijn schone kleren in een tas gooide, werd ik gebeld door een nummer dat ik niet kende. Ik nam niet op en zag even later dat ik een nieuwe voicemail had.

‘Hallo, dit is een bericht voor Xander Buckley.’

De stem klonk vrouwelijk en pittig, met een zwak zuidelijk accent. *Zoet en pittig.*

‘Ik ben Kelly Jo Sullivan. De zus van Kevin. Ik wilde je even laten weten dat ik het heel aardig vind dat je me wilt beveiligen tijdens mijn vakantie, maar dat is niet nodig. Sterker nog, ik word liever met rust gelaten. Niet lullig bedoeld, maar ik heb een piepklein huis gehuurd en er is daar niet genoeg plek voor twee mensen. Toch bedankt, fijne avond nog.’

Ik belde Sully meteen, maar hij nam niet op. Misschien had hij al geen bereik meer.

Het deed er ook niet toe. Ik had beloofd om haar twee weken lang, dag en nacht, in de gaten te houden. Of ze dat nou wilde of niet.

Ook al wilde ze het duidelijk niet.

Ik vroeg me af wat er zou gebeuren als ik zou komen opdagen. Zou ze de situatie accepteren of zou ze van zich afbijten?

Ik dacht terug aan die bos rode haren en die opvallende robijnrode lippen. Ik kon het antwoord wel raden.

Prima.

Ik hield wel van een lekker potje stoeien.